

jäalle selsammal ael ja tunnil māe peale minnema ja seal ootma, mis saab sündima. „Peale selle”, ütles õppetaja, „olled sa omma ahnuse himmu párrost, omma tütart señna játnud ja kõik sedda rohtu körwist wâlja wiškanud, et ennam kilda piddi sisse mahtuma!”

Et naene ükskord omma tütre jäalle piddi kätte saama, olli temmal kül üks wâikene troost, — agga seitse aastad odata, olli temma eest, kui pool iggarvest aega. Nüüd tullid esmalt need wanna mehhe sõnnad temma meeles, kes ütles tedda kõige parremat warra señna játwad. Temma õppis nüüd ommas hâddas ja iggaruses pôhjani tundma, et temma omma ahnuse himmuga üllekokkut teinud ja et kuld ja hõbbe mitte kõik murret ja ohhaastust ei wõi ãrra wõtta, terwist ja rahhu anda, kuid temma sedda enne olli arwanud.

Temma arwas nüüd omma ja kõige maa-ilma warra järrele, et sedda kül otsata palju on; agga siiski on se kõik tûhhine selle wästu, kui ta ommast lapset piddi ilma jáma. Temmal olli kül körvi táis rahha, agga last

olli ta selle eest kautanud. „Kes omma last, omma sündimise maad ehk omma ušku rahha eest ümber wahhetab, se ei olle mitte wåårt, et Maa tedda weel fannab!” olli allati temma mõtte.

Menda olli se waene, ehk nüüd rikkas naene allati sures süddame wassus, kõik need 7 aastad. Ka ei putunud temma omma käega selle kulla kûlge, mis temmal körvis seisib. Wimaks tulli se páew, mil ta lotis last kätte sawad ja jooksis warra hommiku señna üles māe peale, kus alla temma lapsukene olli jánuud ja lotis Jummala sure wâe ja helduse peale, et temma laps weel woib olla. Ja wata! — jubba emalt näggi ta omma armost last koopa ees ištuwad ja tukkuwad. Ja olli weel nisamma noor ja priske, kui siis olli, kui ta māe alla jánuud. Vässakeste ištus emma lapse liggi, wôttis tedda sùlle andis suud, muljus omma wästu rindu ja nuttis kuumad silma-pissarad, rõmu párrost ja ütles išsienneses: „Kaddugu nüüd kõik se rahha, se ei te mulle kahju, et agga mo laps käes on! Nüüd